

Tar talomj egy zék:

Interjú dr.Pataki Mihállyal	2
Fecskeavató 2013	4
Nagyenyeden jártunk	6
Interjú Nógrádi Gáborral	10
Sándor István	12
Találkozó Varró Dániellel	14
Új sportágak Magyarországon	16
Léna Szancova.....	18
Whispers of a wisdom	19
Kispál és a borz	20

Újra itt az ősz, a legfrissebb NYÚZ-ban megannyi érdekes cikket, élménybeszámolót és interjút olvashattok. Most is várjuk azoknak a lelkes diákoknak a jelentkezését, akik kedvet kaptak az újságíráshoz, és szívesen részt vennének a szerkesztőség munkájában!
(szerk.)

Szerkesztőségi névsor:

Rózsa Bianka, Kiss Ferenc, Várnagy Tamás, Somogyi Rebeka,
Egyed Kitti, Horváth Noémi, Bencsik Zsuzsanna, Molnárné Orosz Szilvia

Interjú A(!) Tiszaparti Gimnázium címzetes igazgatójával

2013. október 7-én lehetőségünk nyílt arra, hogy meglátogassuk és kedélyesen elbeszélgessünk a Tiszaparti egykori kiváló igazgatójával, dr. Pataki Mihály úrral. Élménybeszámolóink segítségével igyekszünk bemutatni Igazgató Úr tiszapartis időszakának legfontosabb eredményeit, emlékeit és megközelítőleg mindent, ami ehhez az iskolához köthető.

Ezen a szokatlanul meleg őszi napon izgatottan és nagy kíváncsisággal álltunk dr. Pataki Mihály Igazgató Úr házának ajtaja előtt. Szívélyes fogadtatásban részesültünk, és egy gyors bemutatkozás után elmeséltük jövőbeli elképzeléseinket igazgató úrnak és kedves feleségének, Erzsike néninek.

A beszélgetés elején rögtön „visszarepültünk” az időben, betekintést nyerhettünk az egykori tiszapartis évek hétköznapijaiba:

„Nagyon jó szellemű iskola volt, de nem használnám ezt az igeidőt, nagyon jó szellemű a Tiszaparti Gimnázium. Mindig sok diák járt oda. A csúcs az volt, mikor hétszázötvenen jártak 68 településről az iskolánkba. 6 párhuzamos osztály is volt és közel nyolcszázan felvételiztek nálunk írásban. 1989-ben hat iskolának engedélyezték a társadalomtudományi tagozatot, ami ma is létezik, ahol a humán tantárgyakat (magyart, történelmet) emelt szinten tanítottuk. Mi volt a lényeg? A társadalomtudományi osztályokból nagy számban vettek fel diákokat jogra, közgazdasági szakokra vagy államigazgatási főiskolákra stb. Magyarországon jó darabig a vegyes típusú iskolák közül a Tiszaparti országos első volt. Nagyon sok OKTV- n és egyéb versenyeken szép eredményeket értek el diákjaink.”

De miben is rejlik az iskola sikere?

Erzsike néni szerint *„a folyamatosság és a folytonosság rendkívül fontos. Ennek érdekében Igazgató Úr az iskola értékeit, hagyományait mindig továbbvitte, fönntartotta”. Ezen kívül egy másik fontos elemnek azt tartotta, hogy „a tanárgenerációk együtt dolgozhattak, ami még a mai napig is elmondható. Az idősebb tanárok átadták tapasztalataikat pályakezdő kollégáiknak, akik a későbbiekben inspirálták a nagyobb rutinnal rendelkező pedagógusokat”.*

Abban a kérdésben, hogy **mit gondolnak iskolánk fenntartóváltásáról**, mindketten egyetértettek:

„A folyamatosság jelenleg is ott van az iskolában; és most, hogy egyházi oktatási intézmény lett, ez bővült, tulajdonképpen gazdagodott egy újfajta szellemiséggel, ami magában hordozza az egész humanista, az örök emberi értékekre fókuszáló szellemiséget, ami egyébként az akkori pedagógia programnak is a legeslegfontosabb része volt: fontos volt a továbbtanulás, a viselkedéskultúra és az örök emberi értékeknek a képviselése.”

Iskolánk egykori igazgatója az eltelt 23 év során megannyi elismerésben részesült:

többek között Szolnok városi Pedagógiai Díj, Jász-Nagykun-Szolnok megyei pedagógiai díj, Arany Katedra, Bethlen Gábor díj tulajdonosa, emellett megemlíthetjük még a rendkívül sikeres japán kapcsolatok során szerzett Yuza Város Elismerő Oklevelet, illetve Igazgató Úr számára talán a legkedvesebbet, a Tiszapartiért Emlékplakettet, amelyet mi magunk is megnézhattünk, az asztalon amúgy is nagy mennyiségben elterülő oklevelek és díjak sokaságában.

Ezen megtisztelő kitüntetések mellett meg kell említenünk azt is, hogy az iskola nem egyszer elérte az éves 4,0-es tanulmányi átlagot, amelyet ha összevetünk azzal, hogy az érettségiző diákok legalább 90%-a sikeres felvételt nyert különböző felsőoktatási intézményekbe, egészen kiváló eredményt kapunk, amely az iskola nívóját tudatosította bennünk.

A találkozás vége felé személyesebb témák következtek. Szóba került a sport, ami - mint nyomban ki is derült - Igazgató Úr egyik kedvelt hobbija, amihez újabb érdekes sztorit fűzött:

„A kosárlabda fontos szerepet játszik az életemben. Régebben a Debreceni Egyetem kosárlabda csapatában játszottam, ahol én voltam a csapatkapitány. Ezek után a Szolnoki Olajbányászban is szerepeltem, ahol nem egyszer előfordult, hogy 20 pont fölötti dobóteljesítménnyel zártam egy meccset.”

A hitelesítés érdekében Erzsike néni egy, az Olaj kosárlabda csapatáról szóló könyvet vett elő, amelyben valóban olvashattunk erről a pontzuhatagról és még megannyi egyéb statisztikáról, történetekről.

Ám egy másik érdekes dologra is fény derült. Hirtelen egy újabb fényképet mutatott nekünk Erzsike néni, melyen terepszínű ruhába öltözött embereket pillantottunk meg. *„Külön meg kell említenünk Igazgató Úr másik kedvelt elfoglaltságát, a vadászatot!”* *„Ez állapot, nem érdem.”*- jegyezte meg tréfásan Pataki úr, akinek rendkívül fontos a természet, az állat- és növényvilág szeretete.

Megkérdeztük Igazgató Urat jövőbeli elképzeléseiről. Céljai közt szerepel, hogy az Európai Unió Oktatási Szövetségi Tagjaként a diákok érdekéért dolgozzon, valamint, hogy az oktatás fejlesztésében részt vegyen. De továbbra is figyelemmel fogja kísérni az iskolánkban történő eseményeket, eredményeket, mivel örökké szívügye az általa csak „csodás tanítási intézménynek” nevezett Tiszaparti Gimnázium.

A beszélgetés végeztével sok új érdekességgel és rengeteg élménnyel indultunk hazafelé. Olyan embereket ismerhettünk meg egy délelőtti folyamán, akiknek nagyon sokat jelent a Tiszaparti Gimnázium. A lelkiismeretes munka, a tisztelet és szeretet szava a diákok és az iskola iránt meggyőzött minket arról, hogy a szállóige, amit az egykori tiszapartisok sokat emlegettek és mi is – jelenlegi tiszapartisok - jól ismerünk, igaz lehet: *„A Tiszaparti az Univerzum legjobb gimnáziuma!”*

Nagyon köszönjük dr. Pataki Mihály címzetes igazgató úrnak és feleségének, hogy meséltek emlékeikről és segítettek abban, hogy az interjú elkészülhessen!

Várnagy Tamás,
Kiss Ferenc
13. C

Fecskeavató 2013

Okt. 22-én izgalmas nap elé néztek az 5. és 9. osztályosok. Idén is érdekes, olykor-olykor meglepő "jelmezek" láthattunk. Az a-sok ruháján nekem a szalmakalap és az úszógumi tetszett a legjobban.

Innen is gratulálok az ötlethez. A c-sek rókának "öltöztek be", bár ez leginkább ebédnél volt érdekes, hiszen rókával még nem ültem egy asztalnál. ☺

Az nyelvi osztály úszósapkát, mamuszt, fürdőköpenyt és cicabajuszt viseltek. A krumpliszák

elengedhetetlen része volt a kollekciónak.

Délutánra minden készen állt, hogy elkezdődjön a tényleges fecskeavató. Érdekesebbnél érdekesebb és viccesebbnél viccesebb feladatok várták az osztályokat.

Az ötödikesek kezdtek egy rajzolás feladattal, majd a 9. a-sok énekeltek, a 9. c-ek követték a példájukat és a "What does the fox say" című dallal nagy sikert arattak.

A 9. ny-nek a "Gangam style"-t kellett volna énekelni és táncolni rá, de (tisztelet a kivételnek) csak egy helyben álltak. Őszintén szólva ez nem lett volna nagy feladat, a szöveget tudták, a koreográfiát ismerték, csak bulizniuk kellett. Hozzá tartozik a dologhoz, hogy a hatodikosok örömmel táncoltak és énekeltek.

Letették az esküt, megkapták a kitűzőket, felavatott diákok lettek.

Szerintem pompás programok voltak, a végére kevés idő maradt, így néhányan nem tudták megvalósítani a kitalált feladatokat. Furcsa érzés azt mondani, hogy jövőre már nem leszek ott ezeken az eseményeken, mint avató diák.

Rózsa Bianka 9. C

**„A SZOLNOKI TISZAPARTI ÉS A NAGYENYEDI BETHLEN
TESTVÉRKAPCSOLATA”
HATÁRTALANUL!**

Együtműködés gimnáziumok között
A projektről a résztvevő tanulók írták:

Bethlen Gábor Kollégium – Nagyenyed

Utazás Nagyenyedre

Szerda reggel a Galéria parkolóban gyülekeztünk az enyhén borús időben. Nagyváradon álltunk meg először. A városban csodaszép templomok és épületek vannak, bár kissé veszítenek a szépségükből, mert az épületeket egyszerűen letakarják fóliákkal, ahelyett hogy felújítanák azokat. Benézhattünk egy nagyon érdekes kávézóba, melynek a hangulatát feldobta az egyedi stílus és légkör. Utunk során láthattuk az Állami Színházat, más néven Szigligeti Színházat; egy szoborcsoportot, többek között Ady Endrét, Juhász Gyulát, akik híres magyar íróink. Megálltunk egy vásárcsarnoknál is, ahol gyönyörű színes üvegből kirakott ablakot csodálhattunk meg, amelyen látható volt egy nagy sas.

Kolozsvárra érkezve először a főteret pillanthattuk meg. Lefényképeztük a Mátyás-szobrot és betértünk a Szent-Mihály templomba, amely nagy történelmi események fő színtere volt. Megtekintettük Mátyás király szülőházát, amelyet ma már az egyetem használ, valamint megcsodálhattuk a Bánffy Palotát, amely ma múzeumként működik. A buszra visszazállva haladtunk fő célunk, Nagyenyed felé. Este 19:00-kor érkeztünk meg Nagyenyedre, ahol nagyon szívélyesen és barátságosan fogadtak minket László Enikő tanárnő, valamint László László tanár úr és pár nagyenyedi diák. A busszal indultunk elfoglalni a szállásunkat, ami 15 perc távolságra volt az iskolától. A szobáink nagyon takarosak és szépek voltak.

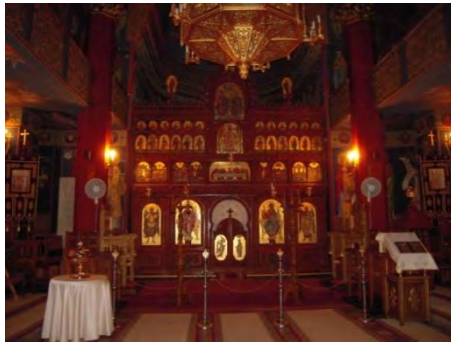

Túra a Remetei- sziklaszoroshoz

Csütörtök reggel - miután megreggeliztünk - Szócs Ildikó igazgatónő köszöntötte a csoportot. Ezt követően a Bethlen Gábor Gimnázium 10. évfolyamos tanulóinak a tanóráin vehettünk részt. Majd pedig az iskolában található Természettudományi Múzeumot látogathattuk meg, amely számos érdekes látnivalót tart elénk, amit László Enikő tanárnő mutatott be. Ezt követően az iskolához tartozó református templomot és a közelében levő ortodox templomot mutatta be az iskola tanára. Az ebéd

elfogyasztása után busszal indultunk el túránk helyszínére, a Remetei-sziklaszoroshoz, ahol egy másfél órás intenzív sétára indultunk a természetben. Több kőzettípust is találtunk, melyeket Turi Zoltán tanár úr részletesen bemutatott a csoportnak. Egy óra hegymászás után már azt hittük, hogy a túránk véget ért, de tévedtünk, mert akkor jött csak a neheze, melyet még az eső is akadályozott. A hegyre rögzített vasrudak segítették utunkat a célunk

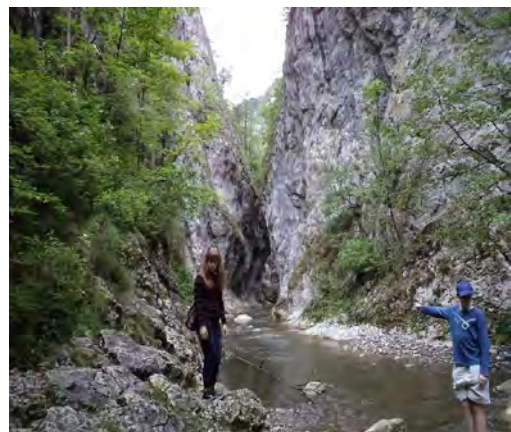

elérésében. Amikor odaértünk, csodálatos látvány tárult elénk. Visszaindulva a buszhoz, az eső még jobban elkezdett esni, de még ez sem moshatta el az

emlékeinket.

Következő úti célunk a remetei ortodox kolostor volt, ahol gyógyító erejű vizet kóstolhattunk meg. Miután körbejártuk ezt a szép épületet, hazaindultunk, és finom vacsorával vártak minket a konyhások.

Tordai - hasadék, sóbánya

Pénteken, reggeli után elindultunk a Tordai sóbánya felé, ahol idegenvezető segítségével betekintést nyerhettünk a kb. 200 évvel ezelőtt működő sóbánya életébe.

A sóbányában átlagosan 10-12 fok van. A bányát harang alakja miatt robbantással nem lehetett kialakítani, ezért emberek végezték a nehéz fizikai munkát, meglehetősen kevés bérért, illetve önkéntesek is dolgoztak ott, akik valószínűleg valamilyen büntetésüket rótták le ezzel. Most a sóbánya csodálatos látványán kívül széleskörű szórakozási lehetőségek várják a látogatókat. A sóbánya után Torda városában sétáltunk, és megnéztünk 2 templomot, majd a Tordai hasadékhoz mentünk, amelyet már a buszból is megtekinthettünk. A hasadék látványa magáért beszél. A legendák szerint Szent László király, amikor a kunok elől menekült, segítségért imádkozott Istenhez, aki kettéválasztotta a hegyet. Valójában egy patak vájta

ketté a hegyet, illetve a barlangüregek felszakadásával alakult ki. A hosszú ördögszántásokkal teli út után, illetve a 3 ingatag hídon való átkelés után és a hegy peremén való 1-1,5 órás túrázás után megérkeztünk egy kis „völgybe, ahol a patak összeszűkült. Ott gyönyörű tájkép és egy kialakított pihenőhely várt minket. A visszafelé vezető úton már mindenki bátrabban vette az akadályokat.

A hosszú és kimerítő út után mindenki élményekkel gazdagon és persze fáradtan ért vissza a szállásra. Ezután mindenki hamar elaludt és kipihente magát, várva a következő nap kalandjait és a városnézést Gyulafehérváron.

Gyulafehérvár

Nem volt hosszú az út oda, maximum fél óra. Miközben utaztunk, Turi Zoltán tanár úr mesélt nekünk a táj jellegzetességeiről, szépségeiről. Az egész utazás nagyon jó hangulatban telt. Amikor éppen volt rá idő, mindenki énekelt és zenét hallgatott.

Amint odaértünk és kiszálltunk a buszból, megpillantottunk egy gyönyörű ortodox templomot, amelybe László László tanár úr vezetésével be is tértünk. Az ortodox templom megtekintését követően egy katolikus templom, nevezetesen a Szent Mihály Római Katolikus Érsekség megtekintése következett. Idegenvezetőnk a helyi Líceum végzős diákja volt, akinek köszönhetően a templom minden szegletének történetét

megismerhettük. Megnézhettük sok híres személy ott lévő sírhelyét, felmehettünk az orgonához, ami egyébként a térség legnagyobbja és meghallgathattuk gyönyörű hangját is. Szép képeket is láttunk, valamint Márton Áron emlékszobáját is volt szerencsénk megtekinteni, a hajdani püspök személyes tárgyaival, rövid tájékoztató jellegű életútjával (az ő boldoggá avatása folyamatban van). Szerencsénkre rengeteg érdekes dolgot csodálhattunk meg és vehettünk, mivel ekkor volt a Város Napja nevű ünnepség. Fél 1-kor visszaindultunk a buszhoz és 1 órára az étkezébe értünk ebédelni. Az ebédet elfogyasztva Nagyenyeden is kaptunk közel másfél órányi szabad időt, melyet mindenki vásárlással, nézelődéssel és beszélgetéssel tölthetett, majd mindenki visszatért a Bethlen Gábor Református Iskolába 3 órára, mivel egy nyugalmazott lelkipásztorral beszélgethettünk.

Ezután hazamentünk a szállásra és mindenki lázas készülődésbe kezdett az esti búcsúparti miatt. A vendéglátó diákok nagyon kedvesek voltak, táncoltak és beszélgettek velünk, mindenki nagyon jól érezte magát. Sajnos azonban szerintünk nagyon hamar vissza kellett mennünk a szállásra, mi még nagyon szívesen maradtunk volna velük és táncoltunk volna. Amikor hazaértünk, még volt 11 óráig kimenőnk, ezután mindenki a saját szobájában maradt és készülődött lefekvéshez. Nagyon élveztük a napot és szerintünk felejthetetlen élmény marad.

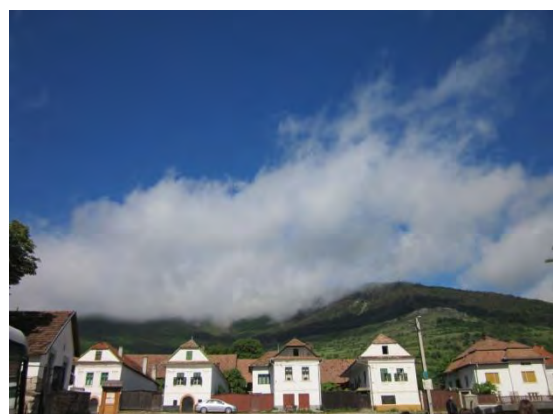
Torockó és a hazaút

Vasárnap reggel, miután véglegesen elhagytuk a panzió szobáit, reggeli után elindultunk Torockó felé. Torockószentgyörgyön áthaladva láthattuk a Székelykőt, amely 1128 m magas, valamint a Torockói-hegységet, ami 1249 m magas.

E két hegy között helyezkedik el Torockó. Torockóban láthattunk egy szép unitárius templomot, egy ortodox templomot, valamint gyönyörű panoráma nyílt a Székelykőre. A következő utcába érve megtekintettük a település legöregebb házát, amely 200 éves lesz. Jó állapotban van, igaz egy kicsit már megsüllyedt. Később a faluban láttuk, hogy Torockóban a lakosok nagyon őrzik a hagyományokat.

Egy kis szabadidő után elindultunk hazafelé, közben áthaladtunk egy Buru nevű településen, mely nagyon kicsike volt. Ezután elmentünk a Boncza-kastély mellett, ahol Ady Endre az utolsó éveit töltötte, Csinszkával, majd a Király-hágónál egy kis pihenő után hazafelé vettük utunkat.

Somogyi Rebeka 9. ny

Író-olvasó találkozón Nógrádi Gáborral

Október kilencedikén iskolánkba látogatott **Nógrádi Gábor**, író. A program a Verseghy Ferenc Könyvtár és Közművelődési Intézmény Tudásdepó-Express-TÁMOP-3.2.4. A-11/1-2012-0027 „Értő olvasással a jövőért” pályázat keretében valósult meg. Forgatókönyveket, ifjúsági regényeket, cikkeket és versesköteteket is ír, ezért példakép lehet nagyon sok olyan fiatal számára, akik később az írói pályán szeretnének érvényesülni. Vele beszélgettünk íróvá válásáról, pályafutásáról, és szóba kerültek ifjúsági regényei is.

NYÚZ: Mikor és minek hatására kezdett el írni?

Nógrádi Gábor: „Igazából az édesanyámnak köszönhetem az egészet, mert ő tanított meg

nagyon korán olvasni; ez indított el arra, hogy rengeteget olvassak. Ahogy általában ez szokás a gyerekeknél, ösztönösen figyelik magukat, hogy miben tehetségesek. Észrevettem, hogy már 7-8 éves koromban jobban fogalmaztam, mint a többiek. Jobban, ezen van a hangsúly, mert amiben jobbak vagyunk, mint a többiek, azt érdemes fejleszteni. Hát én is ezt tettem. Édesanyám 7 éves koromban elhunyt, ekkor rengeteget olvastam, aztán rengeteget írtam, és költő akartam lenni. Elindultam a képességeim után, elhatároztam, hogy költő leszek. Természetesen otthon azt mondták, hogy csináljak valamit, amiből meg lehet élni. Ezek után írtam novellákat, majd regényeket, filmeket, sorozatokat, tévéjátékokat, és író lettem. Magam csináltam meg magamat, ez a lényeg.”

NYÚZ: Általában mi az, ami megihleti?

Nógrádi Gábor: „Általában az ihlet meg, hogy akarok valamit írni. Az akarat nagyon fontos dolog. Nem szabad várni. Elhatározom, hogy írok egy regényt. Kitalálok egy sztorit, és hónapokon keresztül gyűjtöm az anyagot. Részben a fejemben gyűjtöm, az emlékeimből, tudásomból, tapasztalataimból, részben pedig elmegyek a könyvtárba, ha olyan regényt írok, amihez gyűjtőmunka szükséges. Hozzá kell tennem, hogy a versnél nem ez a helyzet. A vers az kijön, kirobban az emberből, mint egy elemi csapás. Ott nincs várakozás, azt meg kell írni. Utána persze javítani kell, hónapokig, hetekig, évekig. Tehát a vers és az ifjúsági regény teljesen más dolog.”

NYÚZ: Milyen érzés volt, amikor megjelent az első könyve?

Nógrádi Gábor: „Nagyon jó érzés volt: ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor az ember megházasodik. A mézeshetek. Aztán a mézes hónapok, és a nem mézes évek. Az első pillanatban nagyon jó érzés, de már az ember a következőre gondol. Egy siker senkit nem állíthat meg. Akit egy sikerrel megállítanak, annak vége van. Nem a siker a fontos az életben, hanem a kudarc. A siker semmire sem tanít, a kudarc rengeteg mindenre. Nem a barátainknak köszönhetünk mindent, hanem az ellenségeinknek. Az ellenségek megtanítanak bennünket, hogy még erősebbek, még szebbek, még csinosabbak, még kreatívabbak legyünk. A legjobb dolog, hogy ilyenkor az ember elkezd küzdeni.”

NYÚZ: Újságcikkek tömkelege, forgatókönyvek, ifjúsági regények, verseskötetek...Melyik az, amelyben a legjobban ki tudja fejezni magát?

Nógrádi Gábor: „Amiben a legmélyebben, az biztos, hogy a vers. Az olyan mélyről jön, amit nem is ismerek. A tudat alól robban ki, tehát amikor valaki ír egy verset, és elolvassa pár hét múlva, nem érti, hogy ő azt hogyan írta. Egyszerűen a vers az tényleg a legmélyebbről jön és

olyan, mintha rajta keresztül a múltban élők üzennének a jelenben élőknek. Mintha én csak eszköz lennék, amin átmege valahogy az üzenet, a történelem, és megnyilvánul versben. A költőket, amikor nagynak tartják, az valójában egy butuska dolog, ők eszközök csak. Némelyik csak egy szenvedő nyomorult, öngyilkosságra hajlamos szerencsétlen. Ők elmondják azt, amit mások nem mernek, de nagyon szeretnének meghallani. Ők mondják el az igazságot.”

NYÚZ: Elégedett azzal, amit elért az írói pályán? Mi a következő célja?

Nógrádi Gábor: „Nem vagyok elégedett. Rövidtávon igen, de egyébként nem. Nem vagyok elégedett, mert úgy érzem, hogy még jobb lenne, ha sokkal többen olvasnák ezeket a regényeket. Sokkal boldogabb lennék, ha olyan gondolatokat tudnék átadni a regényeken, könyveken keresztül, amelyek segítenek az olvasóknak saját személyiségük kibontakozásában.”

NYÚZ: A regényei csak az ifjúsághoz szólnak, vagy esetleg a felnőttekhez is?

Nógrádi Gábor: „Az ifjúsági regényeim kicsit a felnőtteknek, meg kicsit a gyerekeknek is szólnak. Több rétege van, ez kicsit meg is zavarja azt, aki nem jó olvasó, aki nem nagyon tud gondolkodni. Mondok egy példát: az „Édes Munyimunyi!” című könyvemben van egy felső réteg, amit csak a felnőttek érthetnek, mint például az, hogy milyen egy feleség elvesztése. A gyerekek jobban értik azt, hogy a történetben szereplő kislány, Benedek, hogyan hisz megingathatatlanul abban, hogy az édesanyja még mindig életben van. Csak két réteget nem tudok megérinteni. Azt, aki egyáltalán nem olvas, a legelső réteget, és azt, aki a legfelső réteg, aki olyan magas szintű regényeket olvas, hogy ő nem fogja elolvasni a gyerekkönyveket meg a krimi.”

NYÚZ: A Hogyan neveljük? című regényével mi volt a célja a gyerekek felé?

Nógrádi Gábor: „Valójában minden könyvemben elrejték valami nagyon-nagyon fontos üzenetet. Sokkal fontosabbat, mint maga a könyv. A könyvemben azt állítom, hogy mindenkit lehet nevelni. Persze ez nem igaz, de ugye fordítok rajta és ezért humoros a dolog. Valójában csak arról van szó, hogy egy erőszakos pedagógus, vagyis én, arról prédikálok, hogy a rendőrtől a házi légyen át a matektanárig mindenkit lehet nevelni. Miközben ezt leírom, közben elég kegyetlenül próbálok azt mutatni, hogy ez a fajta erőszak, ez a fajta pedagógiai agresszivitás nem működik. Ha végigolvasod a könyvet, rájössz, hogy a világon a legnehezebb mesterség a nevelés.”

NYÚZ: Mit javasolna azoknak a fiataloknak, akik később az írói pályán szeretnének érvényesülni?

Nógrádi Gábor: „Olvasson sokat! Döntse el, ki a kedvenc írója, és annak minden könyvét olvassa el! Tanuljon írni! Üljön le, és írjon arról, hogy milyen ez az asztal! Érdekesen, izgalmasan, részletesen, hogy szórakoztató legyen. Olvasson el egy novellát, majd három nap múlva írja meg ugyanazt a novellát és hasonlítsa össze az eredeti művel, hogy észrevegye a hasonlóságokat és különbségeket! Meg fogja látni, saját magát tanítva, hogy hol dilettáns ő. Amikor mindezt megtanulta, tanulja meg saját magát is. Tudja meg, ki ő, mit akar írni, és legyen őszinte magához! Mert ha nem őszinte a világhoz, ha nem őszinte önmagához, akkor nem tud írni. Képtelenség. Ha én nem vetkőzöm meztelenre az írásban, akkor semmi az írás, egy nulla. Úgyis kiderül, hogy hazugság. Aki igazi nagy író volt, az mindent megírt magáról; ott van benne, hogy micsoda egy szerencsétlen ember volt saját maga Móricz például. Ez az, amit nem tanítanak az iskolában.”

Nagyon köszönjük Nógrádi Gábor írónak, hogy mesélt nekünk magáról, az íróvá válásról, a műveiről! Köszönjük a könyveket, a dedikálást, az érdekes, szórakoztató és tanulságos történeteket!

Horváth Noémi és Csernus Anna 11. C

Sándor István

(Szolnok, 1914. október 26. – Budapest, 1953. június 8.)

Édesapja Sándor István, édesanyja Fekete Mária, testvérei László és János. Az elemi iskola négy osztálya után, a polgári iskolában tanult, később a szolnoki M. Kir. Fa és Fémipari Szakiskolában kitanulta a vasesztergályos és rézőntő szakmát.

1936 elején felutazott Pestre, hogy nyomdás szakembernek képezze ki magát a Szalézi rend rákospalotai nyomdájában. Itt szerzetes-jelöltként bekapcsolódott a szaléziak gyermeknevelő munkájába. Félév elteltével kérte a felvételét a noviciátusba. Két év próbaidőt kapott. A noviciátust 1938-ban kezdte meg Mezőnyárádon, de besorozták katonának, így 1939. augusztus 30-án újrakezdte a noviciátust. 1940. szeptember 8-án tette le az első, ideiglenes szerzetesi fogadalmat. 1942-ben szalézi kisegítő testvérként sorozták be a hadseregbe. Híradósként és távírásként részt vett a világháborús harcokban. Délvidéken, Erdélyben, Felvidéken, a Don-kanyarban is szolgált. Bátor magatartásáért kitüntették. 1944-ben amerikai fogságba került Németországban.

A fogságból hazaérve 1945 tavaszától újra a rend nyomdájában dolgozott, de emellett a gyermekek és fiatalok keresztény szellemű nevelésével foglalkozott, miközben a KIOE (Katolikus Ifjómunkások Országos Egyesülete) rákospalotai csoportjának vezetője volt. 1946 nyarán hivatalosan betiltották a KIOE-t. 1946. július 24-én örök-fogadalommal kötelezte el magát a Szalézi rendben. 1950-ben az állam betiltotta a szerzetesrendek működését, ami a Szalézi rendet is érintette. Sándor István sekrestyésként tudott elhelyezkedni, de illegálisan tovább foglalkozott a gyerekekkel: kirándulásokat szervezett és hittant tanított.

1951. február végén a hatóság tudomást szerzett Sándor István illegális tevékenységéről, titokban figyelni kezdték. Miután bizalmasan értesítették erről, a rendi vezetőség megszervezte számára a külföldre menekülést. Sándor István úgy döntött, vállalja akár a vértanúságot is, de nem hagyja cserben a rábízott fiatalokat. Budapestre visszatérve, Kiss István álnéven a Persil művek dolgozója lett. 1952-ben kitudódott, hogy Kiss István neve alatt Sándor István rejtőzik, az Államvédelmi Hatóság tudomására jutott, hogy a legfőbb pártvezetők védelmét ellátó őrség egyik tagja aktív kapcsolatban áll vele. 1952. július 8-án letartóztatták. A börtönben többször összeverték, de nem tudták beismerő vallomásra kényszeríteni. A hetekig tartó kihallgatások után bíróság elé állították.

A Budapesti Hadbíróság 1952. október 28-30 között hozta meg az ítéletet. Sándor Istvánt kötél általi halálra ítélték, a kegyelmi kérvényét 1953. március 12-én elutasították. 1953. június 8-án kivégezték.

Családja semmit sem tudott róla. 1955-ben édesapja értesítést kapott, hogy gyermekét demokráciaellenes szervezkedésért halálra ítélték, az ítéletet pedig végrehajtották.

2013. október 19-én Budapesten a Szent István Bazilika előtti téren Sándor Istvánt boldoggá avatták. (A boldoggá avatás a szentté avatási eljárás első része, amelynek végén a jelöltet felveszik a szentek névjegyzékébe.) "Sándor István boldoggá avatása erkölcsi és lelki kárpótlás az Egyháznak és a magyar nemzetnek, valamint fontos a magyar ifjúság szempontjából is, amelynek szüksége van egy olyan patrónusra, aki nagylelkű áldozatra képes, és olyan példaképre, aki megtanít a megalkuvás nélküli kötelesség teljesítésére azzal, hogy tudatosan tanúságot tett a hitéről."

Rózsa Bianka

9.c

„2013. október 19-én az iskolából 75 diák vett részt Sándor István boldoggá avatásán. Az odaút nagyjából 1 óras volt, amit egy 5 perces séta követett a Szent István térre. Itt mindenki elfoglalta a helyét, ezután elkezdődött a boldoggá avatás.

A felkészülés a boldoggá avatási szentmisére 9 órakor kezdődött egy közös énekkel és egy köszöntővel, majd hallottunk egy rövid történetet Sándor István családjáról és fiatalkoráról, katonai szolgálatáról, majd a vértanúságáról. Magát a szertartást is egy közös énekkel kezdtük. Ezután felolvasták Ferenc pápa levelét, majd jött a könyörgés a Főcelebráns vezetésével, folytatva az Ige Liturgiájával. Ezután Erdő Péter bíboros beszéde következett. Ezután következett az adományok előkészítése és maga a boldoggá avatás szertartása. Végül a záró áldás. Az egész ceremónia 3 és fél óráig tartott. Ezt élőben közvetítette a televízió is. Nagy élmény volt mindannyiunk számára.”

Somogyi Rebeka 9. ny

Találkozó Varró Dániellel

November 25-én iskolánkba látogatott Varró Dániel, költő. Hangulatos modern gyermekverseivel vált ismertté a 36 éves költő. Manapság már az idősebb korosztályok is kezükbe veszik a köteteit. Az interjú során költővé válásáról, műveiről és jövőbeli terveiről kérdeztük. A program a Verseyhy Ferenc Könyvtár és Közművelődési Intézmény Tudásdepó-Express-TÁMOP-3.2.4. A-11/1-2012-0027 „Értő olvasással a jövőért” pályázat keretében valósult meg.

NYÚZ: Az első kérdésünk az lenne, hogy mi inspirálta arra, hogy írni kezdjen?

Varró Dániel: Sziasztok. Megmondom, hogy mi inspirált. Igazából több minden is. A legnagyobb inspiráció az volt, hogy a tesóm írt verseket, hamarabb, mint én és féltékeny voltam. Tehát kistestvéri féltékenység. Nem akartam, hogy ő valamiben ügyes legyen, én meg nem. A másik dolog, pedig... az egyiket nem mondom el, hátha kérdés lesz. A harmadik dolog, ami közrejátszott, az az volt, hogy elütött egy autó 12 éves koromban. Kicsit agyrázkódásom lett – valószínűleg ez is az oka lehet annak, hogy verseket kezdtem írni. A kórházban pont a tévé alatti ágyat kaptam és a többiek folyton tévéztek. 3 hétig voltam ott és nagyon unatkoztam – nem volt mit csinálnom – és akkor így jobb híján, elkezdtem verseket írni unalmamban, mert nem lehetett mást csinálni. Úgyhogy ilyen földi okai vannak.

NYÚZ: Mikor döntötte el, hogy írói pályára lép?

Varró Dániel: [nevet] Őszintén szólva ez kicsit kizárásos alapon jött, tehát nem volt semmi, amihez nagyon értettem volna. Kicsi koromban még buszvezető szerettem volna lenni, aztán végül kiábrándultam a buszvezetőkből. Akkor még egy ideig focista meg sportriporter akartam lenni, de egyikhez sem voltam elég tehetséges. Középiskolás koromban azt gondoltam, hogy majd magyartanár leszek, de az sem volt valami lelkesítő perspektíva. És akkor szerencsére jött a költés.

NYÚZ: Rengeteg elismerést kapott már, nem csak az olvasóközönségtől, de tulajdonosa József Attila-díjnak és a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjének is. Milyen érzés, hogy ilyen elismert íróvá vált?

Varró Dániel: Jó érzés. [nevet] Vannak szakmai díjak, azok a legjobbak. Egyszer megkaptam a könyvtárosok díját – valamelyik évben az én könyvemet szerették a könyvtárosok – az ilyeneknek nagyon örülök. Volt az év gyerekkönyve az egyik gyerekkönyvem, annak is nagyon örültem. És amikor megkaptam az érdemkeresztet, az inkább kellemetlen volt. Például nekem nincs nyakkendőm. Egy van, az is ilyen tapsi-hapsis, abba mégse mehettek el. Tehát akkor az volt, hogy hogyan kell ott felöltözni, meg viselkedni.

A másik, ami ezzel kapcsolatban felmerül, az, hogy például érettségi tétel is valahol én vagyok. Ebből főleg azt tapasztalom meg, hogy sok levelet kapok, hogy segítsék a rólam szóló érettségi tételt kidolgozni. Amire persze nem mindig jut időm, meg nem is biztos, hogy sikerülne ötösré érettségizni magamból. Nem tudom pontosan, mik az elvárások. Néha nagyon meglepődöm, hogy elemzik a verseimet. És a másik, hogy egyszer fenyegető levelet is kaptam egy érettségi előtt álló diáktól, aki azt írta, hogyha engem húz az érettségim és megbukik belőlem, akkor megkeres és elbánik velem.

NYÚZ: Sokaknak van olyan könyv, vagy vers az életében, amit a századik olvasás után sem tart unalmasnak. Önnek van ilyen?

Varró Dániel: Olyan könyv? Van. Több könyv is van. Az egyik a Micimackó, amit már kisgyerekkoromban is nagyon szerettem és akárhány éves koromban újraolvastam, mindig fedeztem fel újdonságot. Szerintem zseniális mű, Karinthy fordításában. Nekem kedvencem még – biztos kötelező olvasmány, biztos nem szeretitek, vagy nem olvastátok, én nem olvastam középiskolásként, csak egyetemista koromban – Puskin: Anyegin című verses regénye. Csodálatosnál csodálatosabb. A legviccesebb benne az, hogy nem a sztori a lényeg, hanem ahogy el van mondva. A narrátor folyton előtérbe tolakodik, és folyton magáról beszél. Szerintem nagyon vicces módon és mindig mellékes a történet. És ahogy vége van, én azt is nagyon szeretem: a legkellemetlenebb helyzetben, térdel szegény

Anyegin és elutasítja őt a szerelme, és bejön a férj. És itt van vége a sztorinak, mert megunta a költő. Nekem nagy kedvencem.

NYÚZ: Több versét is megzenésítették már. Mi erről a véleménye?

Varró Dániel: Mindig nagyon szoktam neki örülni. Ez azt jelenti, hogy olyan verseket írok, amik énekelhetőek, tehát dallamos, ritmusos, rímes verseket írok, emiatt talán adja magát, hogy meglehet őket zenésíteni. Mindig boldog szoktam lenni, főleg hogyha jól sikerült a megzenésítés.

NYÚZ: A Szívdezzert című kötet szerelmes versekkel van tele. Ki inspirálta ezeket?

Varró Dániel: [nevet] Így belekérdezel? [nevet] Ez úgy van a költőknél, biztos ti is tanultok költőkről...hát nagyon nehéz...messziről kezdem. Nagyon nehéz hivatás ez ebből a szempontból – főleg az ilyen alanyi költőknél, mint én. Nyilván az ember magáról ír, és akkor szerelmes és szerelmes verset ír, és ezt sokan elolvassák. Az iskolában azt mondják, hogy az úgy nem úgy van, tehát hogy az nem a költő, hanem a lírai én, és akihez szól, az nem az ő szerelme, hanem a versbeli kedves, meg ilyesmi. De hát valójában tényleg nekem is volt egy nagy szerelmem és neki írtam sok verset. Nem fogom itt megnevezni, vagy nem tudom, hogy pontosan mire is vagy kíváncsi.

NYÚZ: Németh László a következőt írta: Az ember klasszikusok olvasására születik, s egy ép gyereklélek sokkal közelebb ül a költészet nagy forrásához, mint egy középiskolával denaturált felnőtt. Igenis, össze lehetne állítani remekművekből egy olyan könyvtárat, hogy a gyermek azokon jusson el a serdülésig. A rossz tankönyvek és a kiadóknak a hazugsága, hogy a gyermekek és a nagy költők közé egy gyermekirodalmat kell tolni, amely a művészethez akar kalauzolni, de valójában örökre elkalauzol tőle.

Mi erről a véleménye?

Varró Dániel: Biztos igaza van. [zavarba jön] Nyilván van ebben igazság. Nem tudom. Alapvetően azt gondolom, hogy sokféle az irodalom, meg a költészet is. Van ilyen is, meg olyan is. Hát van olyan klasszikus költő, akit valószínűleg nem értenek annyira jól a gyerekek. Bevallom őszintén, hogy amikor az én kisfiam még magzat volt, én a Toldi szerelmét olvastam fel neki folytatásokban. Azt gondoltam, hogy szokja a költészetet. A feleségem ezt túlzásnak találta. Illetve azt is elmesélem, hogy amikor először a kezembe nyomták a kisfiamat két perces korában, nagyon sírt. Nem tudtam, hogy kell megnyugtatni egy kisbabát, jobb híján egy verset kezdtem el neki mondani. Ady Endrétől a Párisban járt az ősz című verset, ami ugye arról szól, hogy a halál megérkezett, tehát nem teljesen kisbabáknak szóló. De egyébként ennyiben akkor Németh Lászlónak igazat adok, hiszen abbahagyta az újszülött kisfiam a sírást, nagy szemekkel nézett rám, érdekelte Ady Endre verse és megnyugodott tőle. Ezek szerint lehet valami a gyerekek és a klasszikus művek között. De azért azt gondolnám, hogy klasszikus műve válogatja.

NYÚZ: Nagyon sok mindent elért mostanára. Ismert és elismert író lett. Mennyire érzi magát elégedettnek? És mik a tervei a jövőre nézve?

Varró Dániel: Ha szakmailag nézem, akkor nagyon elégedett vagyok, és nagyon szerencsésnek érzem magam. Nagyon sok olyan író meg költő bácsit ismerek, akik nagyon meg vannak keseredve és úgy érzik, hogy ők nincsenek eléggé elismerve. És ezért tényleg nagyon hálás vagyok a sorsnak, hogy én kaptam már sok díjat meg elismert vagyok, meg olvassák a verseimet. Tehát abszolút elégedett vagyok. Vannak költői terveim, most az utóbbi időben főleg gyerekverseket írtam, gyerekeknek írtam, most szeretnék komolyabb verseket is írni a jövőben, létösszegző verseket meg komoly eposzt, tehát felnőtteknek szóló verseket.

Nagyon köszönjük Varró Dániel költőnek, hogy mesélt nekünk magáról és műveiről érdekes, szórakoztató és tanulságos történeteket!

Bencsik Zsuzsa, Egyed Kitti 13. C

Új sportágak Magyarországon:

Flyboard:

A zseniális ötlet szerint a Sea-Doo vagy egyéb típusú jet-ski jet hajtása segítségével képessé válunk a delfinekhez hasonlóan úszni a vízen, vagy akár 8 méterrel a víz felett repülve különböző mutatványokat véghezvinni. Ez a sport a trambulín és a jet-ski ötvöztetésével alakult ki.

Tagmasterz:

Az alapjátékban két csapat küzd egymás ellen hasonlóan a paintball-hoz, de itt ismeretlen a fájdalom (és a csalás), a fegyverek infra fényvel kommunikálnak egymással. Ez a játék a szimulált harc helyett inkább a számítógépes játékok világához áll közelebb, ami főként az eltérő szabályoknak, a teljesen auto-matikus rendszernek és a különleges játékelménynek köszönhető.

A fegyvereken LCD kijelző tájékoztat az aktuális helyzetről, miközben a pályán központilag vezérelt fény és hangrendszer gondoskodik a megfelelő hangulatról - a dzsungelharctól az űrdiszkóig bármilyen hatást elő tudnak állítani a Tagmasterz barlangjában.

A lézeres akciójáték a szórakozáson felül nagyon hatékony sport, köszönhetően annak, hogy a harci helyzetben inkább a taktikára, mintsem a fáradtságra figyelnek a játékosok. Az intenzitás kb. az aerobic-hoz hasonló, és hasonló izmokat mozgat meg.

A barlang Kőbánya (X. ker.) szívében, az egykori sörgyári labirintusban található, ami már önmagában különleges hangulatot kölcsönöz a pályának. Egyszerre maximum 16 fő játszhat a pályán, amely óriási mérete miatt szinte "elnyeli" a játékosokat. Itt könnyen úgy érezheti az ember, hogy egy Doom, Quake vagy Halo játékba keveredett, azonban ez nem a számítógép, hanem a valóság.

Kali:

Fülöp-szigeteki harcművészet. Pusztakezes és eszközös önvédelmet, küzdelmet tanít. Legjellemzőbb stílusjegye a rendkívül folyékony és villámgyors mozgás, amit elsősorban a fegyverek - úgy mint bot, kés, kardok – használatán és különleges pusztakezes gyakorlatokon keresztül lehet elsajátítani.

A stílus sajátosságainak köszönhetően a gyengébb fizikumúak ill. a nők számára is könnyen tanulható és alkalmazható.

Egy harcművészeti irányzatot ill. egy tradicionális harcművészetre épülő, a jelen korban is fejlődő és alkalmazkodó rendszert a technikai repertoáron kívül a gondolkodásmódja határoz meg leginkább.

Lacrosse:

A szabadtéri (outdoor) lacrosse és az aréna (indoor) lacrosse. A szabadtéri lacrosse-t földön, fűvön vagy műfűvön játsszák, az indoor lacrosse-t általában a jégkorong-csarnokokban, műanyagon.

Míg a férfiaknál engedett a testi kontakt, a nőknél csak a stick (ütő) kontakt engedett. Aki vét ez ellen a szabályok ellen, arra kiállítás vár.

A lacrosse-t Európában 9 fő játsza, plusz a kapus. Cél, hogy a hálós végű bottal a levegőben passzolgatva gólt dobjon a csapat. Itt is vannak pozíciók: támadók, középpályások és védők. A pálya 100 méter hosszú és 54 méter széles. A kapuk 1,8 méter szélesek és 1,8 m magasak. A kapu körül van egy 5,5 méter átmérőjű kör, ez a kapus zónája, a crease. Itt is megjelenik a hasonlóság a jéghekkival: a kapu megkerülhető és a labda onnan is visszapasszolható.

Egy mérkőzés 60 perc, amely 3db 20 perces részből áll.

Az összecsapás mindig izgalmas, sok futással, taktikázással és fejben is gyorsan folynak az események. Ha a figyelem csak egy picit is lankad, már lendül is egy stick, hogy „checkoljon” a játékos, azaz kiüsse az ellenfél hálójából a labdát. Villámgyors ellentámadások, izgalmas védekezési taktikák és folyamatos kommunikáció. Ez egy igazi csapat sport, ahol az eredmény az összhang mércéje!

Karizma: A karizma többek között a baszk, francia és spanyol fallabdajátékok hagyományaira épül, könnyen megtanulható, lendületes, vidám és mozgalmas szórakozást ígér az érdeklődőknek. Az egzotikus sportjáték - nevének jelentéséhez híven - örömet, igazi élményt, temperamentumos kikapcsolódást ígér.

A karizma egyik alapja a fronton baszk eredetű labdajáték, melynek különböző változatait a világ számos országában ismerik és játsszák eltérő megnevezéssel, saját hagyományokkal: jai alai (Spanyolország), trinquete (Franciaország), frontenis (Mexikó). Az egy- vagy kétfalú sportpályán a játékosok kézzel vagy különböző formájú ütővel tartják mozgásban a labdát. A fallabdajátékot ütőkkel és speciális gumilabdával játsszák. A sportág leginkább a hagyományos fallabdához (squash) hasonlítható, ám ebben a játékban négy fal helyett csak hármat használnak. (forrás: internet)

Somogyi Rebeka 9. ny

Léna Szancova

Iskolánk aulájában mindig újabb és újabb képeket láthatunk. Egy-egy festmény szépsége magával ragad, rabul ejt.

A jelenleg kiállított képeket Léna Szancova készítette. Néhány információ a művésznőről, amelyekre Barta Ilona tanárnő hívta fel figyelmünket a kiállítás megnyitásakor. : "Szentpétervár legnevesebb építészmérnöki karán tanult, jelentős figyelmet fordítva a festőművészet tudományára. A hatéves egyetemet kitűnő diplomával zárta, majd nem sokkal később Magyarországra érkezett és attól kezdve hazánk művészeinek sorát bővíti,

jelentős hatást gyakorolva nem csupán a művészeteket kedvelőkre, de a kortárs festőtársaira is. Stílusa sajátos. Kifinomult orosz ecsetvonásokkal tükrözi vissza a magyar érzelmvilágot.

Művei szépségről, álmokról, szerelemről, fájdalomról, valódi

emberi érzésekről mesélnek. Soha nem látott művészi elemek ötvöződnek a lelki öröm okozásának vágyával, amit neves festőktől tanult Szentpéterváron és hordozza magában születése óta. Soha nem sejtett érzések feltárásában segít egy-egy kép tanulmányozása. Festői világa gazdagítja a kortárs művészetet. Képei számos nemzetközi galéria és magángyűjtő gyűjteményét gazdagítják Franciaországban, Hollandiában, Ausztriában, Németországban, Olaszországban, Görögországban, az Egyesült Királyságban, az Egyesült Államokban, Spanyolországban és még több

helyen, a világon. Sokan nem állnak meg egy festményénél!

A számos hazai és nemzetközi kiállításon kapott elismerés és díj ellenére a művésznő továbbra is bájos szerénységgel alkot szolnoki műtermében." Ajánlom mindenkinek, hogy tekintse meg a kiállítást!

Rózsa Bianka

9. C

Whispers of a wisdom

Vágni, várakozni, keresni, kutatni, megtalálni, megszerezni, megkapni, megszeretni, elengedni, mert néha muszáj, sírni, visszavárni, újra megszerezni, szeretni, célokat elérni, kudarcba fulladni, elesni, talpra állni, erőre kapni, túlélőnek lenni. Ez az élet, és bármit is hoz, neked el kell fogadnod.

Az életünket meghatározó pillanatok nem mi tervezzük, ahogy semmi mást sem. Az élet hozza és alakítja ezeket. Ilyenek a kudarcaid is. Most nem fogom elkezdni azt a szöveget, hogy 'Soha ne add fel, bla bla bla.', mert ez közhely, még ha igaz is. Inkább azt mondom, hogy fogadd el. Néha piszkosul fog fájni, vért fogsz izzadni, álomba fogod sírni magad, és még az is lehet, hogy alkalmanként el akarsz majd tűnni. De tudod, mit mondom? Megéri. Megéri, mert ott van az a rengeteg dolog, amikben örömet leled. Egy ölelés, egy idegen mosolya, egy csók, egy puszi a homlokodra, egy forró csoki a téli hóesésben, egy kéz, ami megtart, ha zuhannál, egy tábla csoki, a zene, egy koncert, a hangos nevetések, az olvasás öröme, a barátaid, a szüleid, a testvéred, a nagyszüleid, egy háziállat, egy dicséret, egy elismerő biccentés, vagy a napsütés, és a szivárvány.

Én is az a tipikusan magába zuhanó ember vagyok, ha valami nem sikerül, de kezdem megfejteni, mi kell ahhoz, hogy igenis azt tudjam mondani, hogy nekem jó életem van. Ebben leginkább a saját hibáim segítenek, ha hiszed, ha nem. Az életed egyfolytában útvesztők elé fog állítani, neked pedig döntened kell. Ez nem véletlen. Dönthetsz jól, vagy dönthetsz rosszul. Ez van. Lehet, megszívod, lehet, mákód lesz. Tök mindegy, mert úgyis tanulni fogsz. Mert az ember ilyen, mindig mindenből tanul, és így jobba válik. Rá fogsz jönni, hogy minden csak úgy megtörténik, előzetes jelek nélkül. A boldogság, vagy egy szerelem... Neked csak azt kell eldöntened, hogy megéled vagy nem. Elszalaszthatod, vagy egyszerűen csak beleélheted magad a pillanatba, amíg tart, mert úgysem jön vissza újra.

Ismered azt a The Beatles számot? A címe 'Let it be'. Ha nem érted, amit itt magyarázni próbálok, hallgasd meg azt a dalt. Ne csak egyszer! Negyvenszer, ötvenszer, vagy ahányszor csak akarod. Utána már tudni fogod te is. Elmosolyodsz, és úgy érzed majd, hogy szárnyakra kaptál. Át fog járni az öröm, mert tudni fogod, hogy mindenre van megoldás. Ha döntés előtt állsz, ha bukkanót gördít eléd az élet, ha szerelmes leszel, ha nem tudod, mit rejt magában egy-egy esély, és kérdések merülnek fel benned, ha egész éjjel kattogsz, és órán nem tudsz odafigyelni, mert nem tudod, mit tegyél, hallgasd meg ezt a dalt. A válasz ott van benne... Let it be. Engedd, hogy legyen.

Horváth Noémi 11/c

Újra összeál a Kispál és a Borz

Úgy gondolom, november 5. megváltást jelentett az alternatív zene kedvelőinek, ugyanis ekkor jelentették be a Fishing on Orfú pécsi sajtótájékoztatóján, hogy nagy kedvencünk, a Kispál és a Borz újra zenekarként fog működni. A kis alter társadalmunk ezen a híren felbuzdulva rögtön hatalmas ünneplésekbe kezdett, nem hiába.

Az elkövetkezendő három évben csak a Fishing on Orfú színpadán láthatjuk Lovasi András és Kispál András, Ózdi Rezsővel és Bräutigam Gáborral kiegészülve újra egy zenekarként fellépni a 2010-es búcsúkoncert után. A 2014-es Fishing nulladik napján láthatjuk majd először a „nagy összeborulást”. A következő két évben szintén ők fogják elindítani a fesztivált. A három év során egy-egy korszakot fognak feleleveníteni.

A várható menetrend:

- 2014 - *Naphoz Holddal; Föld, kaland, ilyesmi; Ágy, asztal*, tv; valamint a *Sika, kasza, lécs* bizonyos dalai
- 2015 - a *Sika, kasza, lécs* maradéka; *Út; Bálnák, ki a partra; Holdfény expressz*
- 2016 - *Velőrózsák; Turisták bárhol; Én, szeretlek, téged* és a nagylemezen már meg nem jelent szerzemények.

Minden évben várható egy-két új dal bemutatása még a fesztivál előtt, így lesz miből válogatniuk a mai napig hatalmas Kispál - fanoknak. A Fishing On Orfú előtt még lesz egy-két bejátszó buli, ezek valószínűleg az országhatáron kívül, a Felvidéken lesznek. A koncerteket egyébként dokumentálni fogják, de erről valószínűleg nem fog olyan DVD készülni, mint a búcsúkoncetról. Eddig úgy tűnik, hogy az interneten megtalálhatóak lesznek a felvételek, és lehetséges, hogy hanganyag is fog készülni. Ami a 2016 utána terveiket illeti, sajnos egyelőre bizonytalan. Reméljük, a három koncert után is folytatják még együtt az emberek boldogítását, viszont ha nem, ne csüggedjünk, hisz még mindig ott marad nekünk a Kiscsillag, ami Lovasi vezetésével hasonló sikerekre hivatott, mint a Kispál.

Horváth Noémi 11/c